

POVAHA BÓH

ČASOPIS EVANGELSKÍCH SERBOW

1. číslo

Budyšin, januar 1969

Lětnik 19

Hrono na wulki rózka 1969

Ale na twoje słowo chcu syć přestrěć. Luk. 5,5

Z tutym słowom wobroći a přeměni so Pětrowe dotalne žiwjenje. Wón steji na proze noweho powołanja. Hač k tamnišej hodžinje běše rybak, wot nětka pak dyrbyeše ludźi lojić. A tu to rozsudžace nowe w jeho žiwjenju započa so z tym, zo na Knjezowe słowo poslušny něšto činješe, štož běše cyle přeciwo jeho woli, přeciwo jeho dotalnemu nazhonjenju. Rybacy bychu w nocy swoje syće přestrěli, a to při brjoze. Tež to móžeše podarmo być, kaž běchu Pětr a jeho towaršojo runje tutu zańdženu nóc nazhonili. A nětko spytać ryby lojić — kaž Knjez sebi žada — wodnjo a na hłubinjte, to běše přeciwo wšemu strowemu rozumej wěcystowostneho rybaka. Ale — tak so naše hrono z dobrym prawom započne — Pětr ma so po Jezusowym słowe. A tuła poslušnosť so zaplaći. Nic jenož, zo nałoji wulku syću rybow, ale wjele bóle wjedžeše to k znutřkownemu zawróteju jeho žiwjenja, jako k Jezusowymaj kolonomaj padny a džeše: „Knježe, dži wote mnje won, přetož ja sym hrěšny čłowjek!“ —

My stejimy na proze noweho lěta, my dyrbymy sej snano tež wšelake nowe wažić, snano tež přeciwo našej woli a přeciwo dotalnemu nazhonjenju. A za nas, kiž smy w Jezusowym mjenje nowe lěto započeli, plaći nětko tež: „Njeh je, kaž chce, njeh přińdže, štož chce, ale na twoje słowo chcu syć přestrěć, chcu sej něšto zwazić.“ A na tym dyrbi to každy pad ležeć Knjezowe žobnowanje.

To nowe w Pětrowym žiwjenju započa so z jeho poslušnosť a ponižnosť. Hdyž chcemy sebi wěru svojich wótcow wobchowac, nic jenož, dokelž je drohe namrěwstwo wótcow, ale dokelž we njej leži žiwa móc, potom dyrbymy wědžeć, zo je wěra poslušnosť a pokuta. Pokutu činić njerěka, so pokutnu drastu woblec, njeje zwonkowna pobožna forma, ale je znutřkowne dospołne wobroćenje k njemu. A to so započa pola Pétra z wuznaćom a slubjenjom: „Ale na twoje słowo...“ Tež my změjmy w nowym léce přičinu za někajke „ale“! Jenož zo by to přeco zaso k wuznaću wjedlo: „Ale na twoje słowo!“ Potom njeh družu sebi mysla a řeča, štož chcedža, podarmo to pola Knjeza ženje njebudže. Přetož „słowo Knjeza je prawe, a štož wón slubi, to wón wěsće dźerži“. Pětr je to nazhonił, a my to runje tak nazhonimy, hač tak a podobnje kaž pola Pétra abo cyle

Nowolětny postrow Serbskeho ewangelskeho cyrkwinskeho dnja

Serbski cyrkwinski dzeń strowi wšitkich lubyh ewangelskich Serbow a tež druhich z heslom za lěto 1969:

Słowo Knjeza je prawe, a štož wón slubi, to wón wěsće dźerži. (Psalm 33,4)

To, štož je nas w poslednich 20 lětach přeco zaso hromadu wjedlo na kemsach w jednotliwych wosadach a tež na wšitkich wuhotowanjach Cyrkwinskeho dnja, njeje jenož naš narod, kaž jara jón česćimy, a njeje jenož naša řeč, kaž jara ju lubujemy. Hajić móžeja to wšitecy družu a to tež činja! To, štož nas w našim wobłuku dźerži, je wón, naš Knjez sam, a jeho wěne słowo.

A tuto jeho słowo je prawe. Wězo njeleži to přeco před wočomaj. Ale w nim je wěčna prawda a prawdosć. Čłowjek so husto praša — kaž Pontius Pilatus —: „Što je prawda?“ Ale před nim steji Jezus, kiž je jemu runje prajił: „Ja sym so k tomu narodžil a sym k tomu na swět přišoł, zo bych wo prawdze swědčil.“ A w tutoho Jezusa mjenje smy nowe lěto započeli a z nim chcemy přez cyle lěto hić. My wěmy: „Štož wón slubi, to wěsće dźerži.“ Tak je wón slubił, zo chce sebi lud ze wšitkich řečow a jazykow zhromadzić. Nimamy wěste dopjelnjenje w ekumeniskim hibanju tutoho lěstotka? A naša serbska řeč je tež swjećena, zo so w njej Bože słowo připowěda. To so za nas samo wot so rozumi. Ale před tři sta lětami su někotři na tym woprawdze dwělowali, hač je tajka „niska“ řeč kaž serbska drje „hódna“, zo je tež wona sudobjo za bójske słowo!

Wězo, hdyž my džensa, štož cyrkej a jejnu službu nastupa, do přichoda hladamy, móhli so prašeć: Kak dolho je hišće trjeba serbsce předować? A tola njesmě to naša starosć być džensa ani jutři. Wjele bóle mamy so wo to starać a prócować, zo bychmy my swěrnici byli a rad slyšeli Bože słowo w našej maćeršćinje. To mamy tójšto, kiž tak mysla, to pokazuja nam naše Serbske cyrkwinske dny! Hdže so w léce 1969 wotměje, džensa hišće prajić njemóžemy. Wy to z časom zhoniće. Najprjedy so zaso widžimy na kublanskim dnju na zwučene wašnje w Budyšinje, a to, da-li Bóh, pónđzelu 24. maleho rózka.

Bóh z wami w cylum nowym léce 1969! Jeho swjeći jandželjo njeh was wšěch wobarnuja!

SERBSKI EWANGELSKI CYRKWINSKI DŽEN
Gerat L a z a r, předsyda

Na mjezach *Podal Gerhard Wirth*

Pola Oradea, zo bychmy mjezu mjez Madžarskej a Rumunskej překročili. Madžarsku smy přejěli.

Znajemy ju nětk?

Što móhł sej zwěrić prajić, zo kraj zeznaje, hdyž jón wot jednoho boka do druhého přejědže? My smy 24 hodžin we nim přebywali. Pola Miškolca zastupichmy do Madžarskeje a do jědžechmy bjez dolneho komdženja do Tokaja, do znateho winoweho městačka při řece Tisy.

hinak, to leži w Knjezowymaj rukomaj. A tomu je derje tak!

Wša česć je sama twoja, wša chwalba słuša ci.

Daj, zo so tebje boja

we prawej šćerpnosći.

Njeh twoje spodobanje

je při nas každe ranje.

To spěwa před wšim swětom

či cyle křesćanstwo

a prosy z nowym lětom,

o Jezu, dobre wšo.

La.

Na winowych blešach hižo husto widžach jeho lubozny wobraz. A zawěrnje, tole městačko leži krasnje pod winowymi horami při šěrokej řece. Elegantny, nowy most zwjazuje wobydlerjow z wulkim swětom na tamnej stronje wody.

Hdyž přińdžeš raz do tamneje krajiny, wostań na mosće a hladaj z dalkosće na rjanosć města a jeho płódne winicy. Město je zwonka rjeńše hač znutřka. Chiba zo chceš so dobreho wina napić. My njemějchmy pjenjez dosć.

Na druhim dnju poskići so nam znowa zajimawy wobraz burskich wikow. Kaž něhdy w Kulowje! Swinje, wowcy, jałojcy, konje, kruwy, wšelka pjerizna. Na druhim blaku zaso wšitke družiny zorna. To bě žiwjenje! Wjele na předań, ale po mojim zdaću mało kupcow. Ja bych sej rady tajke prosatko kupił a je wonka za kerkami zarězał a zwarił, ale žane pjenjezy!

Ničo wo to! Njekupować je rjeńšo, hač kupować dyrbyeć. To budže ni-

Burske wiki w Madžarskej

male na polsta lět, zo běchmy cyła swójba w Kulowje na wikach. Nan dyrbeše konja kupić. To tam chodzachmy horje a dele. Rjane konje běchu drohe, a ze starym, klepotatym doběhakom nam njebě wjele pomhane. Što činić? Nan bě so skoro jednoho konja dla dojednał, ale mać wotradžeše, a tak jědzachmy bjez konja domoj. Na madžarskich burskich wikach sej konja kupić, je drje lóšo, hač bě to tehdom w Kulowje. My však žanoho konja njetrjebamy. Wšako ma naš motor jich 18, kotrež spěšnišo běža hač najrjeńša madžarska koblja.

Tuž tam kusk po wikach chodzachmy. Poplaccachmy tu pěkne swinko. Wobdźiwachmy tam te rjane konje. Kukachmy do korbika z hołbjemi. Do pšeničeho zorna přimachmy, kaž bychmy něšto wo tym rozumili. Wězo dyrbiš k tomu wěcywustojne wobličo činić. Dorěčec so z nikim njemóžachmy. Madžarska řeč je nam Serbam dospołnje cuza.

Ale, što wam powědam tak wjele wo Madžarskej. Wšako smy hižo na mjezach, zo bychmy dale jěli do Rumunskeje.

Na mjezy njech pozastanjemy.

Hladaj z džakownosću wróćo.

Hladaj z dowěru doprědka.

My stupamy z lěta 1968 do lěta 1969!

„Štož je było, wěmy. Štož přińdže, njewěmy!“ tak chcyli snadź zlochka rjeknyć. To pak njetrjehi. Kaž smy přez Madžarsku přejěli, to a druhe nazhonili, na lěwo a na prawo druhdy ze spodźiwanjom pohladnyli, a dawno njemóžemy prajić, zo nětk Madžarsku znajemy, tak je tež naše žiwjenje tajka wuska šćečka přez časy. Wěmy woprawdže, kajke bě lěto 1968? To a druhe smy drje nazhonili, čitali a slyšeli a tež widželi. My drje wjele wěmy, ale wšo naše wědženje je jenož malički džěl toho, štož bě lěto 1968 nam přinjesło, štož je so w zańdženym léce wusywało a w přichodze zeschadza. Što móže džensa hižo prajić, što ze zańdženoho lěta budže w nowym léce hišće wažne?

My so postorkujemy a so wulce staramy wo wěcy, kiž budžeja snadź bórže zabyte. A to, štož bě zawěrnje wažne, njejsmy pytnyli.

Abo njechamy jo widžec? To by złě bylo.

To je złě, zo jenož to widžimy, štož

widžec chcemy, štož so nam lubi, štož so nam do našeho programa hodži.

Za mjezami započnje so nowy kraj. „Daj mi karty Rumunskeje a zrumuj kartu Madžarskeje!“

Wšitke forinty a filery (madžarske pjenjezy) z móšnički won a za to lej a bani do njeje (rumunske pjenjezy). Štož je w Madžarskej plaćilo, njeplaći wjace w Rumunskej. W každym kraju móžeš jenož z pjenjezami tu toho stata plaćić. To dyrbiš wědžec a po tym so zložić. Hdyž ducy domoj zaso přez Rumunsku jědzachmy, so nam skoro hubjenje zeńdže. Pjenjez drje mějachmy dosć: němских, bołharskich, českosłowakschich a madžarskich — ale nic rumunskich.

Naše nahlady drje so wot lěta k lětu njepřeměnjeja, ale tola z časom.

Rumunská wjes

My jako křescenjo to wosebje začuwamy. Kemšichodženje, pobožne žiwjenje prjedy wjele plačeše, džensa malo. Prjedy něhdy bě tón nahladny, kiž bě so na hrodze narodził. Džensa rozdžělamy swoju česćownosć po hinašich zasadach. Bóh však njehlada na wosobu, ale na wutrobu čłowjeka. Bóh posudzuje nas po wěčnych měrach. Pola njeho njeje žanoho přeměnjenja.

Přeco hišće stejimy na mjezach z Madžarskeje do Rumunskeje.

Wjele maš přemyslować a zřadować, zo by před kontrolu wobstać

móhł. Štož je wjele pućował, wě, kak so zadžeržec.

Njech ći někotre rady podam: Budž při kontroli sprawny.

Njebjer ničo sobu, štož by zakazane było.

Wupjelń wšitke formulary swědomice a jasnje.

Poslednej kontroli, Božej kontroli, ničo njewučeknje.

Spominaj na nju stajnje.

Wostaj wšitko, štož před Božimaj woćomaj wobstać njemóže.

Budž sprawny.

Ty njebudžeš Boha móc wubehać.

Wón tebje přewidzi hač do poslednjeho kućika twojeje duše.

Měj zrozumjenje, zo mazani hrěšnicy žanoho přistupa do Božej wěčnej krasnosće měć njemóžeja.

Přihotuj so hnydom na Božu kontrolu!

My smy stajnje žiwi na mjezy mjez žiwjenjom a smjercu.

Što z nas tole započate lěto 1969 njedoskonči? W pohrjebnej modlitwje prosymy: Božo, twojej hnadže poručamy toho, kotrehož jako přichodneho z našeje srjedzizny wotwolaš. Přihotuj jeho a nas wšitkich na zbožny kónc. Daj nam móc, zo bychmy prawje so bėdžili, wěru džerželi a přihotowani byli na twoju hodžinu w nadžiji stawanja k wěčnemu žiwjenju.

Z Madžarskeje do Rumunskeje, to je maličkosć.

Ale tamna poslednja kroćel přez wrota wěčnosće! Ach, Božo, budž nam potom hnadny dla Jezom Chrysta.

Z Madžarskeje do Rumunskeje!

W Madžarskej bě nam čezko, z ludźimi so dorěčec — w jich řeči docyła nic. W Rumunskej však budže wo něšto malo lěpje. Łačnosćina budže nam spomozna. Kak derje so z Čechami a Slowakami dorozumichmy jako Serbja.

My so ze wšemi čłowjekami jenak derje njerozumimy. Druhdy mamy hnydom kontakt.

Zrozumimy swój čas? Wustejimy so na znamjenja časa?

Smy znamjenja lěta 1968 spoznali? Pońdžemy tež přez lěto 1969, kaž

bychmy jeho řeč njeznali? Zhubjene je za nas kóžde lěto, z kotrymž njejsmy kontakt dóstali.

Stajimy časnik wo jednu hodžinu doprědka. Dale k ranju přińdžeš, a zašo schadza slóncó. Hdyž w Madžarskej časnik na 12 hodž. steji, je w Rumunskej hižo 13 hodž.

Wjele maš na mjezach wobkedźbować a wobmyslić. A tola njeje za mjezami wšo hinak. Wjeselmy so toho, štož nas zwjazuje při wšěch rozdžělach.

Čłowjek steji na wšelke wašnje na mjezach,

mjez nowym a najnowšim časom, mjez zbožom a njezbožom, mjez swětlým dnjom a čmowej nocu, mjez bohatstwom a chudobu.

Derje čłowjekam, hdyž zlochka mjezu tam a sem překročėja.

Budarjowy pomnik w Budestecach

Jan Michał Budar

narodži so 9. 12. 1713 w Hornjej Hórcě a tam tež zemrě 1789. Lětsa je 180 lět po jeho smjerći. Wón bě serbski prawiznik a dobroćel swojeho luda. Po wopyće Budyskeho gymnazija studowaše štyri lěta prawa w Lipsku. Zdžédźiwši wot nana kubło, zasydli so po studijach w domjacej wsy. Mnoho Serbow pola njeho radu a škit před feudalnej surowosću pytaše. Hačkuli bě sam wobsydnik knježeho dwora, zakitowaše prawa serbskeje chudžiny, kotrejž z testamentom z dnja 24. 7. 1767 wotkaza wšo swoje zamoženje. Dań z njeho wuplačowaše so hač do lět po 1. swětowej wójnje chudym Serbam z Hornjeje a Delnjeje Lužicy. 1867 stajichu jemu Serbja pomnik – přeni tajkeho razu.

Serbska Protyka 1969

Něšto k smějkotanju

Sćerpny być dyrbješe nan, jako so jeho synk nastajnosći za něčim prašeše. Na prašenje „Nanko, jeho Čichi ocean cyły dzeń čichi?“ džeše nan: „Hólče, prašej so tola něšto rozumného!“ Na to hólčk: „Nanko, jenož hišće jedne prašenčko: Hdyha je Morwe morjo wumrěło?“

*

Hněwać njesmědza so šoferojo we Floridze (USA), hdyž njenamakaja městno k parkowanju. Plakat před městom Stockton wozjewja: „Prošu, njehněwajće so, jelizo hnydom městno k parkowanju njenamakaće! Tež Noah trjebaše 40 dnjow, prjedy hač móžeše ze swojej lóđu parkować!“

Zhromadny němski Wótčenaš

Tež w Sakskej krajnej cyrkwi modlimy so wot 1. adwenta 1968 na němskich kemšach „ekumeniski“ Wótčenaš. To rěka, zo su ewangelscy a katolscy so dojednali na jedyn zhromadny tekst, kajkiž so wón nětko wužiwa w našej republice, w Zapadnej Němskej, w Šwicarskej, w Awstriskej a hdžežkuli su hewak hišće němske wosady.

Što budže z nami Serbami?

Chcemy so tež my z katolskimi dojednac na jedyn zhromadny tekst? Někotři bychu to wěsće z wulkej radosću witali.

Tu je přehlad wo serbskim teksće Wótčenaša:

- A = ewangelski tekst,
- B = nowy katolski tekst z lěta 1960, kotryž my z ekumeniskich přičin wobžarujemy,
- C = stary katolski tekst, kotryž běše našemu tekstej bliši,
- D = nowy tekst, kotryž bych ja sej zwěrił před ewangelskimi a katolskimi Serbami zastupować.

- A – D **Wótče naš, kiž sy w njebiesach.**
- 1. A **Swjećene budź twoje mjeno.**
- B Swjeć so twoje mjeno.
- C Swjatosćene budže twoje mjeno.
- D Swjećene budź Twoje mjeno.
- 2. A – D **Přińdź k nam twoje kralestwo.**
- 3. A, C, D **Twoja wola so stań, kaž na njebju, tak tež na zemi.**
- B Stań so twoja wola, kaž na njebju tak na zemi.
- 4. A, C, D **Naš wšědny chléb daj nam džensa (džens).**
- B Wšědny chléb naš daj nam džens.
- 5. A **A wodaj nam naše winy, jako my wodawamy našim winikam.**
- B Wodaj nam naše winy, jako my tež wodawamy swojim winikam.
- C A wodaj nam naše winy, kaž tež my wodawamy swojim winikam.
- D A wodaj nam naše winy, jako tež my wodawamy swojim winikam.
- 6. A – D **A njewjedź nas do spytowanja.**
- 7. A – D **Ale wumož nas wot zleho**
- A, D **Přetož twoje je kralestwo a móc a česé hač do wěčnosće. Hamjeń.**

Serbski superintendent

Dnja 3. decembra 1968 móžeše naš dolholětny Rakečanski kěbětar, knjez Maks Funka swoje 80. narodniny swječić. Z wulkej swěru zastara hač do džensa swoje zastojnstwo. Wjeselimy so, zo chce tež dale jako kěbětar znajmjeńša sobupomhać, tak daloko kaž je jemu to móžno. Bóh Knjez je jemu čišosć a strowosć dał hač do wysokeje staroby. Wón spožć jemu dale strowosć a spokojny wječor žiwjenja.

Zwosadow

Klukš. Bôh Knjez je z tutoho žiwjenja našu sotru Hanu Štefanowu rodženu Ballakec z Wotpočinka pola Noweje Wsy wotwołał. Hišće w oktoberskim čisle „Pomhaj Bôh“ spominachmy na jeje dzewjećdžesaćiny. A kajke bě to wjeselo za nju, zo móžeše tutón džen z Jeho rukow wzać. 5. decembra wona měrnje z našeho swěta woteńdze. Kaž bě sej to wot našeho Boha wuprosyła, wona swojej woći začini.

Ja ju widžu kaž džensa přez dwór

Štefanec wowka z Wotpočinka

chwatać. Jeje kříž bě so přez lěta zemi bližil. Džěło bě jeje ruce sformowało. Ale na jejnym mjezwoču njesteješe ničo wo čěžkim džěle jejneho žiwjenja, ničo wo lětach nuzy, ničo wo tym, zo je wona džesać džěči do tutoho swěta porodžila, ničo wo tym, zo je wona je zdžěla hižo zahe Bohu dyrbjala wróćić. Wjesolósć, kotraž zwjeršna njebě, bě na jejnym wobliču a w jejnej wutrobje. Tež ty by ju rady měl, by-li ju znał. Kak rady wona tam bě, hdžež so Bohu chwalba spěwaše! To bě jej woprawdžite wjeselo, hdyž móžeše mjez nami być. Daloka bě kemšaca šćežka z Wotpočinka do Klukša. Ale wona bě tež rjana, kaž so wona přez holu a haty plećeše. W drjewjancach woni do Božeho domu chwatachu, a hagle před Klukšom sej potom njeđželske stupnje wobuchu. Naši burja njeběchu bohaći, dokelž na našich pěskojtych polach wjele njerosće. Pozdžišo wona potom z kolesom do Klukša jězdžeše, a jako to wjac njeńdžeše, ju syn potom do Noweje Wsy k Mikanecom kemši přiwjeze. A lubo mějachmy ju, kaž tež wona nas lubo měješe. Jejna lubosć mnohich nošeše. Na wobrazu widžimy ju z jejnej prawnučku Ines Winklrec. Wonej jara na sebi wisaštej. Pola prawowki bě Ines tola jara rady. Z njej wowka hrajkaje a džělaše. Z njej džěše wowka picować, a skónčnje ta mała Ines runje tak wšo čini kaž jejna prawowka. Nětkole so cyły dom a z nim tež wězo Štefanec wowka wutrobje na 2. adwent wjeseleše, dokelž na tutej njeđželi běchu křížna za Ines přizjewjene. Tykanc bě hižo skazany a kmóťra prošeni. Bože puće

Nowolětny postrow Łužiskim Serbam

Spěwajće Knjezej nowy kěrluš,
Jeho chwalbu w zhromadźiznje swjatyh.
Přeťož Knjez ma spodobanje na svojim ludže.
Wón česći pokornych ze zbožom.

Psalm 149:1.4

W swjatym Pismje je mnoho rjanych slowow, kotrež so hodža za kóždu skladnosć. Hdyž w duchu na spočatku noweho lěta zhladuju z wjerchow namjeznych horow, z Čornoboha, z Běloboha, z Hromadnika a z Lubina, na krasnu Łužicu, na jeje čiche wjeski, na stare a rjane Bože domy, w kotrychž so njeđželu wob njeđželu zhromadźuje swěrný Boží lud bratrowskich Serbow, zda so mi, zo je to woprawdže Boža milosć, zo móža woni, bratřa Serbja, a zo móžemy tež my, jich přećeljo, započec nowe lěto z chwalbnym kěrlušom.

Zakliněi wšak lětsa tajki chwalbny kěrluš z kóždeho erta? Njebudže tak někotryžkuli zawrjeny?

Boží lud dyrbi „nowe“ wěcy wočakować wot Knjeza. Boža lubosć a smilnosć wobnowja so kóžde ranje. Nowy kěrluš wšudže tam zakliněi, hdžež je čłowka wutroba nowu Božu lubosć začula. Jenož tam hladaju woći wěrjacych z nadžiju do přichoda.

Přeju Wam, lubi bratřa a lube sotry w krasnej Łužicy, zo by so we Wašich Božich domach a we Wašich swójbach nowy kěrluš zanjesl z nowej mocu, poľny kruteje wěstoty, zo ma Knjez sam swoje spodobanje na svojim ludže.

Do Jeho ruky a do Jeho milosćiweho škitu, do wobarnowanja našeho knjeza Jezusa Chrystusa kladu w swojich modlitwach na proze noweho lěta Twój wosud, ow, luby serbski ludo, a prošu za Tebje wot Knjeza požohnowanje. Wulki syn českeho luda a sławny wučer narodow Jan Amos Komensky so něhdy modleše:

„Budž žiwy, narodo Bohu poswjećený, a njewuměraj!
Njech je Tvojich muži njeličomnje wjele!
Njech ma Knjez spodobanje na jich wojowanju
a džěło jich rukow njech mjez nimi wobtwjerdži.“

Waš stajnje swěrnje poddany

dr. theol. Emil Jelinek-Černilovski,
jednaćel Wukrajneje komisije Kostniskeje jednoty

w Černilovje, na kónce lěta Knjeza 1968

Kapala w Polpojcah

pak wjedžechu wowku do Božeje wěcnosće. Měrnje wona ležeše w pěkněj chězce, hdžež bě 70 lět doma. Hižo lěta wotpočuje jejny mandželski na Klukšanskim pohrjebnišću, z kotrymž je so wona 1900 w našim Božim domje dała zwěrować. Jejny kašć stajichmy při krasnym zymskim wjedrje pódla njeho. Zwony klinčachu doľho nad jejnym rowom, dokelž čí, kiž tam horjeja zwony z rukomaj čumpachu, ju hišće njeběchu wočakowali. Někotre serbske słowa zaklinčachu, a potom stupichmy hišće jónu k jejnemu kašćej. A jejny susod přez lětdžesatki, naš luby cyrkwiniski předstejićer knjez Schmole, mi hišće do toho praji, zo bych tola spomnił, kajka dobra susodžinka naša sotra bě, kak je přeco pomhała. Jemu stejachu sylzy we wočomaj,

hdyž so wo njej rěčeše. A mi bě tež čěžko, jej čahnyć dać. Tola njech jejna wjesolósć z Boha nas tróštuje a sylni. Njech su papjerkí, kiž je sej wona do swjeho Božeho słowa položila, za nas znamjo, zo je tam, hdžež je tuto słowo mjez nami žiwe, wjesolósć přez smjerć. P. W.

Njezabudźće kublanski džen

24. februara 1969

w Budyšinje na Hornčerskej hasy.

Pomhaj Bôh, časopis ewangelskich Serbow. – Wuchadža jónkróć za měsac z lilecencu č. 417 Nowinarskeho zarjada pola předsydy Ministerskeje rady NDR. – Rjadyje Konwent serbskich ewangelskich duchownych. – Hłowny zamoľwity redaktor: superintendent Gerhard Wirth - Njeswačdžski. – Ludowe nakladnistwo Domowina, Budyšin. – Čiše: Nowa Doba, čišćerňa Domowiny w Budyšinje (III-4-9-3472).